

Türkiye bir kez daha seçim sürecine girerken sınıfsal dengeler farklılaşmış değil. Hayat pahalılığının emekçi halkı günden güne yoksullaştırmasına rağmen bu duruma genelleşen bir tepki verilemiyor. İşçi sınıfı enflasyona direnmek için birçok iş yerinde ve fabrikada ücret mücadelesine girişse de bu mücadeleler birbirinden izole direnişler olarak kalıyor.

Güdümlü mafyatik sendikaları bir yana bırakalım, yönetiminde sosyalistlik iddiası olan kesimlerin olduğu KESK, DİSK, TMMOB, TTB gibi kitlesel emek örgütleri, gerçekten mücadele vermekten çok uzaktadır.

Sendikaların dışında sosyalist solun durumu da çok farklı değil. Ülkenin ve emekçilerin içinde bulunduğu zorluk ortadayken güçleri birleştiren, eylemci ve süreç olarak hedefli mücadeleleri örgütleyebilen bir sosyalist soldan söz etmek mümkün değil. Seçimlere daha 8 ay varken yerel seçim planlaması için çok geniş katılımlı toplantılara imza atan sosyalist sol, sıra sınıf mücadelesine gelince herhangi bir birlik ve mücadele arayışı sergilemiyor. Partimiz SEP bu toplantı dizisinin sadece ilkine katılmış, burada bu eleştiriyi toplantı bileşenlerine getirmiş ve birleşik mücadele cephesi fikrini orada da tekrarlamıştır. Ayrıca bazı bileşenlere birleşik cephe konusunda doğrudan tekliflerde de bulunduk. Ama maalesef sosyalist sol birleşik fiili mücadele konusunda sıfırı bulmuş durumda.

Yerel seçimlere verilen bu öncelik ve ön hazırlıklara rağmen seçim tarihi yaklaşınca sosyalist bileşenlerin önde gidenleri birbirlerini çelme atma yarışına girmiş, parlamentocu ilkesizlik ve yüksek siyaset hevesi tavan yapmıştır. Düşünün gerçekte sadece bir kaç ilçede seçim iddiası söz konusuken bu hevesler, ayak oyunları ve ilkesizlikler yaşanıyor. Demek ki koltuk

imkanları daha fazla olsa neler yapılacak!

Hal böyleyken partimiz tek tek yerelerde sosyalizm iddiası taşıyan "şu aday değil de bu aday" demeyi doğru bulmamaktadır. Diğer taraftan partimiz tüm emekçileri düzen partilerine oy vermemeleri konusunda uyarmakta emekçilerden işçi sınıfıyla bağları olan yereldeki sosyalist alternatiflere yönelmelerini istemektedir. Yine kayyum atanan Kürt şehirlerinde Dem Parti ile dayanışma içerisinde olmak anlamlı olacaktır.

Bu seçimde partimiz SEP İstanbul Sultangazi'de işçi lideri Erkan Bayrak'ı bağımsız belediye başkanı adayı olarak göstermiştir. Urfa Eyyübiye'de ise yoldaşımız Fadıl Güçlü yereldeki ittifakın sonucu olarak TİP listesinden belediye başkanı adayı olmuştur. Bu birliktelikte yoldaşımız ve Urfa örgütümüz partimizin bağımsız politik hattından taviz vermeyecektir.

İki yoldaşımız da kitlelerle somut bağlara sahip işçi sınıfı adaylarıdır. Bu çalışmalar neticesinde partimiz işçi sınıfı ve gençlik içerisindeki devrimci mevzileri güçlendirecektir. Önemli olan işçi sınıfı ve gençliğin örgütlü güçlerinin gelişimidir. Kitlelerle fiili mücadelelerde bağlar kuramayan sosyalist solun daha da zayıflaması kaçınılmazdır.

Seçim sonrası emekçilerin yoksullaşması şiddetlenecek, işçi sınıfının kazanımlarına yönelik kapitalist saldırılar artacak, siyasal iktidarın baskıları sürecektir. Dolayısıyla yeni süreçte sosyalistlerin birleşik mücadele cephesi büyük bir zaruret olmaya devam edecek. Partimiz SEP bu süreçte bir yandan kendi mücadelesini yükseltmeyi bir yandan da birleşik fiili mücadele cephelerini zorlamayı sürdürecektir. Bu bağlamda ileri işçiler ve gençleri örgütlü mücadeleye katılmaya davet ediyoruz.

GELECEĞİMİZİ KURTARMANIN YOLU



ÖRGÜTLÜ BİRLEŞİK MÜCADELEDE!



Arjantinli Emekçilerden Ne Eksiğimiz Var?

Güneş Gümüş
SEP Genel Başkanı

★ Sayfa 2

ABONE OL!

📌 sosyalistgundem 📌 sosyalist_gundem
© sosyalist_gundem

Ankara
Sosyalist Emekçiler Partisi:
Kocatepe Mh. Bayındır 2 Sk.
45/7 Kızılay

Spartaküs Kültür ve Sanat:
Meşrutiyet Mh. Konur Sk. 11/4
Kızılay

İstanbul
Rasimpaşa Mh. Halitağa
Cd. No 34 Uzunal İşhanı Kat
1 Kadıköy

İzmir
Yüzbaşı Şerafettin Bey Sk,
No: 6, Ece Apt, Kat: 2 Daire: 2,
Alsancak

Urfa
Bamyasuyu Mh.
Göbeklitepe İş Merkezi A
Blok 64 Halliye

Arjantinli Emekçilerden Ne Eksiğimiz Var?



Güneş Gümüş
SEP Genel Başkanı
@gunesgumus_sep

Arjantin ile Türkiye, küresel ölçekte en kötü giden ekonomiler listesinin başını çekiyor. Bu iki ülkenin batık durumundaki

ortaklık yeni de değil. 2001 krizi de benzer şekilde vurmuştu bizle Arjantin'i. Arjantin büyük protestolar, kitlelerin büyük işletmeleri yağmaladığı görüntüleriyle akıllarımıza kazınmıştı. Türkiye'de ise esnaf ayaklanması, banka mudilerinin ve sendikaların eylemleri yaşanmıştı. Aradan geçen 23 yılda Arjantin'de toplumsal mücadele ilerlerken biz ne yazık ki gerileye gerileye dibi gördük. Bugün, Arjantin başkanı olarak seçilen Milei'nin yüzde 250'yi bulmuş enflasyon ve dış borç karşısında uygulamak istediği ekonomik şok paketi sokaklarda öfkeli kitleleri karşısında buluyor. Benzer bir program genel seçimler sonrası Mehmet Şimşek eliyle hayata geçirildi; Türkiye'de emekçiler yoksullukla boğuşurken öfke sokağa yansımıyor. Aradaki farkı yaratan nedir sorusuna yanıt vermek önemli.

Cevap için 2001'den başlamak en doğrusu. Çünkü son 20 yıl, iki ülkede toplumsal mücadeleleri için fark yaratan bir dönem oldu. Arjantin'de 2001 krizi, ülke açısından bir ilkle sonuçlanmış; kriz sonrasında Başkanlık Sarayı'na defalarca yürüyen kitleler polis kurşunlarıyla engellenemeyince Başkan, helikopterle saraydan kaçmıştı. Toplumsal mücadelenin muazzam güçlenmesiyle kriz sürecinden çıktı Arjantin emekçileri. Sınıf mücadelesinin ivmesi de yukarı doğru olmaya devam etti sonraki yıllarda. İşçi sınıfının örgütlü kesimleri üzerinde sendikaları kontrol eden Peronistlerin belirleyici etkisi olsa da 2001 eylemleri sırasında öne çıkan işsizlerin Piquetero hareketi devrimcilerin etkisiyle 20 yıl içinde çok daha güçlendi. Arjantin'de sınıf mücadelesi öyle şiddetliydi ki egemen sınıflar şok paketleriyle krizin bedelini emekçiye ödetmeye uzun bir süre yeltenemedi bile. Aksine Arjantin'in dış borç ödemeleri ertelendi, borçların bir kısmı silindi ve kaynaklar sosyal yardım olarak öfkeyi dindirmek için bir araç olarak kullanılmaya çalışıldı.



Arjantin'de halihazırda farklı siyasi örgütlerin, derneklerin vb. kontrol ettiği 45 bin aşevi var ve gıdaları devlet tarafından sağlanıyor. Piquetero hareketini yumuşatmak için uygulanan sosyal yardımlar, bu yardımların halka ulaştırılmasına ciddi oranda devrimciler aracılık edince onların güçlenmesi ve Piquetero hareketini güçlendirmesini beraberinde getirdi. Arjantinli devrimcilerin örgütü Partido Obrero'ya bağlı Polo Obrero bugün Piquetero hareketinin Milei iktidarı karşısındaki radikalliğinin ve canlılığının mimarı. Arjantinli emekçilerin şansı, son 20 yılı yükselen bir toplumsal mücadele ivmesiyle geçirmeleri ve bu ivme artışının örgütleyicisi olan devrimcilerin bu süreçteki güçlenmesidir. Türkiye'de ise 2001 krizine karşı bir toplumsal mücadele yaşansa da aslında sınıf hareketinin ve sosyalistlerin ivmesi aşağıya doğruydü. 1990'lar sınıf hareketinin bir canlama ve güçlenme içinde olduğu zamanlar olsa da 2000'lere gelindiğinde artık aynı güç ve etkiden bahsetmek çok mümkün değildi. Aksi gibi 2001 krizi sonrası iktidara gelen AKP iktidarının güçlü bir iktidar olması da işçi hareketinin zayıflığı ve dağınıklığını daha da güçlendiren ve toplumsal mücadeleyi geriletken büyük bir etmen oldu. 1990'lar boyunca sınıf hareketinin öncü gücü olmuş olan KESK, aslında sosyalistlerle Kürt ulusal hareketinin liderliği altındaydı. Yani sınıf hareketi için başka bir hikaye yazılabilirdi. Ama görüntüde devrim iddiasına bağlı olsa da sosyalist hareketin en büyük aktörleri aslında

Doğu Bloku'nun yıkılması sonrası süreçte burjuva hegemonyanın etkisine girerek radikalliğini kaybetmişti. Sosyalist solun diğer aktörleri ise Kürt ulusal hareketinin şemsiyesi altında kimlikçi liberal hegemonyaya teslim olmuştu. Bu hegemonya alttan alta sosyalistlerde kitlelerin değişebileceğine dair umudu yok eden ve giderek siyaseti sadece ezilen kimlikler meselesine sıkıştıran tahrip edici bir etkiye bulundu. Bu siyasal içerikte bir solun emek örgütlerini emek mücadelesinin neferleri olmaktan çıkarıp sivil toplum örgütlerine dönüştürmesi de son nokta olacaktı. AKP iktidarına toplumsal mücadelenin ivme kaybıyla yakalanan emekçi halk ve zayıflayan sosyalist hareketin bu iktidarın giderek güçlenmesi karşısında etkili ve kitlesel bir sınıf mücadelesi örgütlenme imkanı da böylece kalmadı. Bunca yoksulluk ve hoşnutsuzluğun varlığına rağmen denklem bugün de değişmedi. En özet şekliyle Arjantin ile Türkiye'nin geldiği noktadaki farkı belirleyen sadece iktidarların gücü değil; sınıf hareketinin ve ona önderlik edenlerin kapasitesi oldu. Arjantin devrimci hareketin güçlenişine ve onun önderlik ettiği sokak mücadelelerine bugün tanıklık ederken bizim bahtımıza sınıf siyasetini bırakmış sosyalistlerin ellerinde imkan olduğu halde emek hareketini kötürümleştirmesi düştü. Sonuç ortada. Çözüm de; radikal sınıfçı sosyalist solu yeniden inşa etmek. Var mısın?

ÇEDES Projesi Eğitimi Nasıl Çürütüyor?

Yıllardır toplumu muhafazakarlaştırma projesi doğrultusunda adımlar atan iktidar, özellikle eğitim alanında adımlarını sıklaştırıyor. Yakın zamanda bu kapsamda uyguladığı politikalarından birisi de "ÇEDES" (Çevreme Duyarlıyım, Değerlerime Sahip Çıkıyorum) projesi oldu.

Geçtiğimiz yıl Millî Eğitim Bakanlığı, Gençlik ve Spor Bakanlığı ve Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından yaşama geçirilen ÇEDES projesi okullarda cemaat ve tarikatlar eliyle uygulanmaya devam ediyor.

Proje kapsamında Okullarda Değerler Kulübü kurularak, "manevi danışman" adı altında tarikatların, cemaatlerin okullarda faaliyet yürütmesinin önü açılmıştı. Özellikle Millî Eğitim Bakanlığına Yusuf Tekin'in getirilmesinin ardından okullarda İslami cemaat ve tarikatlar, dernekler daha fazla görünür olmaya başladılar. Buna yönelik tepkilere karşı Bakan Tekin, MEB'in 2 bin 709 protokolünün bulunduğunu ve bunların 10'unun tarikat-cemaatlerle imzalandığını açıklamış, "Sizin tarikat-cemaat dediginiz bizim STK dediğimiz yapılarla toplasanız 10 tane protokolümüz vardır. Ve ben bu protokollerle bize hizmet eden, destek olanlara

da teşekkür ediyorum. Onlarla da protokol yapmaya devam edeceğiz" ifadeleriyle bundan geri adım atmayacaklarını dile getirmişti.

Bakanlık ÇEDES'le, öğrencileri "bilime sevdalı, kültüre meraklı ve duyarlı; millî, ahlaki, insanî, manevi ve kültürel değerlere göre" yetiştirmeyi amaçladığını açıklıyor. Ancak son günlerde yaşananlar okullarda bilimsel eğitimin adım adım nasıl erozyona uğradığını ortaya koyuyor. İktidarın yıllardır çeşitli alanlarda sansürlediği konuların başında gelen Evrim Teorisine karşı 2024-2025 yılı ile birlikte biyoloji derslerinde "Yaratılış Teorisi" anlatılmaya başlanacak. Bilindiği üzere ortaöğretim biyoloji ders kitaplarında yer alan "Hayatın Başlangıcı ve Evrim" ünitesi 2017 yılında kaldırılmıştı.

MEB biyoloji ders müfredatındaki bu değişikliğin gerekçesini ise "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli kapsamında geliştirilen biyoloji dersi öğretim programıyla yürütülen eğitim öğretim süreçlerinde yaratılış teorisi benimsenmektedir." sözleriyle açıklıyor.

Elbette MEB'in bilimsel eğitime yönelik

saldırıları sadece bu kadarla sınırlı değil. ÇEDES kapsamında bazı okullarda öğrencilerin topluca sabah namazına götürülmesi, cami ve mezarlık temizletilmesi gibi uygulamalar gündeme gelmişti. Kars Merkez İmam Hatip Ortaokulu'nda ise "sabır" konusu öğrencilerden maket mezar başında ağıt yakmaları istenerek işlendi. Okul sosyal medya hesabında bu skandal uygulamayı "ÇEDES projesi değerler kulübü ocak ayı sabır temalı etkinliğimiz gerçekleştirilmiştir. Öğrencimiz vefat eden annesine özlemine sabır temasıyla sahnelemiştir." sözleriyle duyurdu.

Erdoğan rejiminin bilimsel bir eğitim sisteminin tedrisatından geçmiş düşünene ve sorgulayan bir nesil yetiştirmek istemediğini biliyoruz. Bunun için kamusal eğitim sistemi bilinçli bir şekilde hem içerik hem de maddi kaynaklar açısından çökertiliyor; parası olanın özel okula gidebildiği parası olmayanınsa eğitim hakkının bu yolla gasp edildiği bir düzen inşa ediliyor.

Bilimsel, parasız, anadilde, laik bir eğitim sisteminin inşası için mücadeleyi büyütme gelecek kuşaklara karşı sorumluluğumuzdur!

Urfa Eyyübiye'de Solun Ortak Belediye Başkan Adayı Olan Fadıl Güçlü İle Röportaj



SEP üyesi Fadıl Güçlü, sol partilerin Urfa özelinde yaptığı seçim işbirliği çerçevesinde TİP listesinden Eyyübiye belediye başkanlığına aday gösterildi. Kendisiyle adaylığının gerekçeleri ve seçim sürecinden beklentileri üzerine konuştuk.

Merhabalar. Öncelikle sizi tanıyalım?

Merhabalar. Ben Fadıl Güçlü, bu topraklarda doğdum büyüdüm. Şu an aktif olarak iş güvenliği uzmanlığı yapıyorum. Kendimi tanımlayabileceğim en önemli nitelik yaşama devrimci bir perspektiften bakıyor olmam. Emekçi sınıfların kurtuluşu mücadelesine omuz vermek hayata bakışımın temellerini oluşturuyor. Bu noktada SEP ile tüm Mezopotamya coğrafyasında sosyalist alternatifini büyütme için çabalyorum.

Elbette şu an işçi sınıfı mücadelesinin büyütülmesi konusunda da aktif bir örgütlülük geliştirmeye çabalyoruz. Kendi mesleğim etrafında GİSP- DER'i örgütleyerek iş güvenliği uzmanlarının örgütlenmesi ve özlük haklarının iyileştirilmesi adına önemli bir adım attık. Urfa ve Diyarbakır'da iş bırakma eylemleri gerçekleştirdik ve birçok kazanım elde ettik.

Bununla birlikte Urfa'da sömürünün yoğunlaştığı tekstil sektöründe tekstil

işçilerinin örgütlenmesi için çaba sarf ediyoruz.

Adaylığınıza ilişkin neler söylemek istersiniz? Burada amaçlarınızdan bahsedebilir misiniz?

Urfa özelinde TİP, EMEP ve SEP olarak ortak adaylar etrafında buluşmanın doğru olacağını düşündük. Zira hem Kürt halkının karşı karşıya kaldığı sorunlar hem de burada yeni gelişen emekçi katmanların beraberinde getirdiği sınıfsal çelişkiler ve Özak Tekstil örneğinde görüldüğü üzere ortaya çıkan mücadeleler sosyalist solun burada varlığını önemli hale getiriyor.

SEP olarak bizim adaylık sürecimizi anlamlı kılan nokta burası olacak. Amacımız Urfa'da ve buradan başlayarak Kürdistan coğrafyasında sosyalist alternatifin inşasına katkı sağlamasıdır. Emekçilerle daha fazla temasa geçerek, seçim döneminin yarattığı politik atmosferde kendimizi daha iyi anlatarak sömürü düzeninin bize dayattığı alternatiflere mahkum olmadıklarını göstermek istiyoruz.

Kürt sorunu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kürt halkı olarak onlarca yıldır bu coğrafyada kan ve gözyaşıyla iç içeyiz. Ulusal ve demokratik taleplerimiz bugüne kadar gözardı edildi; en basitinden anadilimizi kullanmamız bile çoğu zaman baskıyla karşılanıyor. Baskının olduğu bir yerde direnmek ve ulusal baskılara karşı da mücadele yürütmek eşyanın tabiatı gereğidir.

İçinden yaşadığımız düzen Kürt sorunu gibi dört ülkeyi ilgilendiren bir sorunu çözümsüz hale getirmektedir. Kürt halkının kaderinin bu noktadan sonra Ortadoğu'nun diğer ezilen halklarından bağımsız düşünülemediği kanısındayım. Filistinliler bugün Siyonist İsrail rejimi tarafından bir soykırıma tabi tutuluyor; Yemen'de Körfez rejimleri ve emperyalist ağababaları Husilere karşı kanlı bir savaş yürütürken milyonlarca Yemenliyi açlıkla terbiye etmeye çalışıyor. Lübnan her an fitili ateşelenmeye müsait etnik ve

dini ayrımlarla diken üzerinde; yozlaşmış rejimler bu ülkede acı ve sefaletten başka bir seçenek sunamıyor. Suriye ve Irak gibi ülkeler halen emperyalist rekabetlerin, kanlı iç çatışmaların pençesinde bir çıkış yolu arıyor. Kısacası bu ortamda Kürt halkının tek başına kurtuluşundan bahsetmek mümkün olmayacaktır. Kürtleri de hapseden mevcut gerici rejimleri ve emperyalist statükoyu ancak birleşik bir işçi sınıfı hareketi parçalayabilir.

Bir yandan ulusal demokratik taleplerimizin karşılanması için mücadele yürütürken, bunu bizlere kesin kurtuluşu getirecek olan Sosyalist Ortadoğu Federasyonu hedefine bağlamak zorundayız. Yoksa bu kan deryası sadece Kürtleri, Filistinlileri değil bütün bir coğrafyayı içine çekmeye devam edecektir.

Sultangazi Belediye Başkanlığı'na Aday İşçi Önderi Erkan Bayrak'la Röportaj



Merhaba Erkan yoldaş. İstanbul'un Sultangazi ilçesinde "Emekçi Halkın Adayı" başlığıyla bağımsız Belediye Başkanı Adayı oldunuz. Nasıl gelişti bu süreç, adaylık çalışması nasıl şekillendi, neleri hedefliyorsunuz?

Sultangazi, İstanbul'un tekstil havzası olan bir bölge fakat daha önce bu bölgeye ne sendikalar ne de emekten yana olduğunu ileri süren sol güçler ilgi duymuyordu. Fakat beş yıl kadar önce bir şeyler değişmeye başladı. Ben de yaklaşık dört yıl önce Sosyalist Emekçiler Partisi (SEP) üyesi olan yoldaşlarla, fabrika önlerinde çalışma yaparken tanıştım.

Sonra birlikte parklarda, çay bahçelerinde toplantılar yapmaya başlayarak örgütlenme başlattık. Zamanla örgütlenmemiz güçlendikçe önce 2020'de İşçilerin Güç Birliği Derneği'ni kurduk. Sultangazi ve çevre ilçelerde örgütlenme çalışmalarımızı güçlendirdik. Atölye ve fabrikalardaki mesai arkadaşlarımızla uzun uzun bir işçi örgütlenmesini konuştuk.

Bu süreçte örneğin Tay Tekstil'de patronun saldırısına karşı işyeri komitesi şeklinde örgütlendik ve 5 günlük bir direnişle 42 işçi zafer kazandı. Bu ve benzeri mücadelelerimiz, muhafazakâr ve sağcı partilerin güçlü olduğu Sultangazi'de emekten yana sol güçlere ne kadar ihtiyaç olduğunu ve solun önünün ne kadar açık olduğunu görmüş olduk.

Ardından yine Sultangazi'de 2022 yılında Tekstil Güç-Sen sendikamızı kurduk. Sendika kuruluşuyla birlikte mücadelemizin daha güçlü adımlar atmaya başladığını gören emekçi kitlelerden gelen olumlu dönüşler hızlandı.

Fakat dernek ve sendika örgütlenmemiz, asıl olarak ekonomik mücadele ağırlıklıydı. Fakat her mücadelemizde konunun politik yerlere vardığını da gördük. Devlet ve siyaset kurumları kapitalist güçlerin elinde olduğu için, işçi derneğimizin ve sendika örgütlenmemizin ekonomik hareket alanı sınırlı kalıyordu.

Bu nedenle partim SEP'in öncülüğünde 2024 yerel seçimlerinde adım atmaya karar verdik ve bu hedefimiz işçi çevrelerinde de kabul gördü. Seçim sürecine giderken

İşçilerin Güç Birliği Derneği ile Tekstil Güç-Sen üyesi işçilerle yaptığımız toplantılarda alınan karar doğrultusunda Sultangazi Belediyesi için Bağımsız Belediye Başkan Adayı oldum. Bu politik girişimden sonra daha önce böyle bir mücadele görmemiş, sağ mu-

hafazakâr partilerin hakimiyetinde olan bölgedeki işçilerin dernek ve sendika örgütlenmemize yönelik ilgisinin de hızla artmaya başladığını gördük. Hem daha önceden bir şekilde sınıf mücadelelerinin parçası olmuş ama sonra umutsuzluğa kapılmış bölge halkından kişiler umutlanarak yanımıza geldi hem de yeni kuşak mücadeleciler yetiştirmeye başladık.

Seçim çalışmalarını nasıl yürütüyorsunuz? Kampanyanın ilk haftalarında aldığınız dönüşler nasıldı?

Seçim çalışmalarımızı bölgedeki işçi örgütlenmemiz üzerinden koordine ediyoruz. Bölge işçilerinin çalışma saatleri çok uzun olmasına rağmen üyemiz ve dostumuz olan işçiler irade koyup yorucu mesailerin ardından derneğimize ve sendikamıza gelerek çalışmalara katkı sunuyor. İşçilerle birlikte toplantılar gerçekleştiriyoruz, kararları birlikte alıyoruz. Bugüne kadar olduğu gibi seçim çalışmalarımızda da işyeri komitelerimiz üzerinden yürümeye çalışıyoruz. Bu arada devrimci ve sosyalist genç yoldaşlarımız da desteğe geliyor, özellikle mesai saatleri arasındaki insan ihtiyacımızı onlar karşılıyor.

25 Şubat'ta Sultangazi Meydanında yaptığım adaylık basın açıklaması çok canlı ve coşkulu geçti, adeta küçük bir mitinge dönüştü. Bölge emekçilerinin bu olumlu dönüşleri bizleri de doğru yolda yürüdüğümüzü ve mücadele ettiğimize bir kez daha inandırdı.

Sultangazi'yi ilçe olduğundan bu yana hep AKP'li belediye başkanları yönetti. Hepsisi de "biz toplumun tamamını kucaklamaya geliyoruz" diyordu. Aslında bütün dertleri müteahhitler ve diğer rantçı kapitalistlere hizmet etti. İşçiyi, emekçiyi, emekliyi ise sefalet mahkûm ettikleri gibi, ilçemizin kaynaklarından ve imkânlarından da mahkûm bıraktılar.

Oysa bütün toplum gibi Sultangazi de alın teriyle yaşayan ve onları sömürenler şeklinde iki karşıt sınıftan oluştuğu için "toplumun tamamı" ya da "aynı gemideyiz" gibi laflar palavradan başka bir şey değil. Bizim sınıfımızsa belli. Bu yüzden seçim çalışmalarımızı doğrudan ilçemizin emekçi halkına temas etmeye yönelik plan-

lıyoruz. Örneğin fabrika ve atölyelerin mesai çıkışlarında bildiriler dağıtıyoruz. Aldığımız olumlu tepkiler bölgede ideolojik bir değişimin, adeta politik düşüncelerde bir devrimin sinyallerini veriyor. Sultangazi halkının gerçekten emekten yana bir sola eğilimi var ancak bugüne kadar ne bir argümanları vardı ne de yanlarında duran bir politik alternatifleri...

Bu bakımdan seçimlerdeki kampanyamızın yeni bir alternatif inşa etmek ve Sultangazi'yi solun ve işçi sınıfının kalesi yapmak için de verdiğimiz bir mücadele olduğunu söyleyebilirim.

Seçim programınızda neler var? Nasıl bir Sultangazi hedefliyorsunuz? Sultangazi'den İstanbul'un ve ülkenin geri kalanına bir mesajınız var mı?

Burjuva düzenin rant odaklı belediyeçilik anlayışı bize uygun değil.

Öncelikle, Sultangazi'yi mahalle ve işyeri komiteleriyle ve Halk Meclisi ile yöneteceğiz. Ne demek bu? Sultangazi'nin emekçi halkının, işçilerin, gençlerini, kadınların siyasete katılımı ve politik süreçlerin öznesi olması demek. Biz, beş yılda bir sandıklara tek bir oy atmaktan ibaret olan şeye demokrasi diyemeyiz. Halkın kendisini ilgilendiren bütün konularda aktif rol alması ve sürekli siyasetin içinde yer almasını hedefliyoruz. Bu arada, seçimleri kazanıp kazanamayacağımızdan bağımsız olarak bu örgütlenme modelini hayata geçirmek için de uğraşacağımızı söyleyelim.

Belediyenin ve ilçemizin kaynaklarını, müteahhitlere, şirketlere, holdinglere değil bölgenin emekçi halkı için seferber edeceğiz.

Belediye işçileri, kendi çalışma koşulları hakkında sendikaları ve işyeri komiteleri aracılığıyla söz sahibi olacak.

Sultangazi'de yaşayan ve çalışan işçi ve emekçilerin sendika ve işyeri komiteleri şeklinde örgütlenmeleri için elimizden gelen desteği sunacağız. Ülkenin geri kalanındaki sendikal hareketleri ve işçi mücadelelerini de destekleyeceğiz.

Yoksul halktan toplanan vergilerle oluşturulan devlet hazinesinden desteklenen, çevremizi kirleten, doğayı talan eden Cebeci'nin ve diğer bölgelerin maden şirketlerinin değil kirli havadan, gürültüden muzdarip olan emekçi halkın yanında olacağız.

Daha pek çok şey sayabiliriz. Ama hangi konu olursa olsun emekçi halkın politik özne olacağı bir yol yordam geliştireceğiz diye özetleyebilirim.

Teşekkür ediyor ve başarılar diliyoruz.

Ben de Sultangazi'nin işçi ve emekçileri adına teşekkür ediyorum.